RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 210.918 van 1 februari 2011
in de zaak A. 193.424/XIV-31.364.

In zake : de stad ANTWERPEN,
vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
die woonplaats kiest bij
advocaat C. COEN,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210a

tegen :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Broederminstraat 38

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de stad ANTWERPEN, op 17 juli 2009 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 28.675 van 15 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 4870 van 8 september 2009 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 juli 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 september 2010;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COEN en advocaat J. DERIDDER, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat J. DE LIEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur R. VAN DEN EECKHOUT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij op 5 november 2008 een aanvraag voor een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn, indient; dat de verzoekende partij op 12 februari 2009 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten neemt;

Overwegende dat de verwerende partij op 2 april 2009 tegen die weigeringsbeslissing beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aantekent; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde weigeringsbeslissing van 12 februari 2009 met een arrest van 15 juni 2009 vernietigt; dat dit het bestreden arrest is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert, dat luidt als volgt:

> "Schending van artikel 41 Grondwet, de bevoegdheidsverdelende regels tussen Gemeenschappen, Gewesten en Federale Staat, artikelen 7, 9, en 62 Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 52'3 van het K.B. van 08/10/1981 alsook artikel 1 van het M.B. van 17 mei 1995
>
> Het arrest van 15 september 2009 schendt de aangehaalde grondwetsbepaling, de bevoegdheidsverdeling tussen Gemeenschappen, Gewesten en federale Staat alsook de artikelen 9,10 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 52§3 van het K.B. van 8/10/1981 en het artikel 11 van het M.B. van 18 maart 2009.
> Eerste onderdeel

Doordat in het arrest wordt gesteld dat het gemeentedecreet de bevoegdheid van de burgemeester inzake bepaalt;

Terwijl de bevoegdheid inzake vreemdelingen een exclusieve federale bevoegdheid en artikel 64 van het gemeentedecreet in dezer geen toepassing vindt.

Toelichting

In het arrest wordt wel gewag gemaakt van artikel 126 Nieuwe Gemeentewet zodat het administratief rechtscollege waarvan de beslissing werd aangevochten blijkbaar bewust is dat de federale gemeentewet in deze van toepassing. Artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet wordt evenwel niet aangehaald. Artikel 64 gemeentedecreet vindt evenwel geen toepassing.

De bevoegdheid inzake vreemdelingenwetgeving is een exclusieve federale bevoegdheid (M. VAN DE PUTTE en J. CLEMENT, De bevoegdheidsverdeling in het federale België, deel 8 Het Migrantenbeleid, Brugge, 2000, p. 22, n° 28).

Het administratief rechtscollege door te verwijzen naar wetgeving die in casu niet van toepassing is, miskent de aangehaalde rechtsbepalingen. Zo ondergeschikt aanvaard zou worden dat het gemeentedecreet wel toepasselijk zou zijn dan schendt dit de bevoegdheidsverdelende regels tussen federale staat en gewesten.

Tweede onderdeel

Doordat in het bestreden arrest wordt gesteld dat de beslissingen houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, niet kunnen ondertekend worden door een gemeenteambtenaar die rechtstreeks gezag uitoefent op het bureau dat inzake vreemdelingenpolitie bevoegd is terwijl overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat zulke beslissingen kunnen genomen worden door de Minister of zijn gemachtigde, dat artikel 9 vreemdelingenwet ook bepaalt dat de beslissingen omtrent verblijf van meer dan drie maanden door de Minister of zijn gemachtigde genomen worden, dat artikel 62 duidelijk stelt dat de beslissingen door de Burgemeester of diens gemachtigde ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling, dat de machtiging wat betreft artikel 7 vreemdelingenwet door de Minister bij MB van 17 mei 1995 aan de burgemeester en de beambten van het gemeentebestuur belast met rechtstreeks gezag op bureau vreemdelingenpolitie werd verleend, dat artikel 52 § 3 van het K.B. van 8/10/1981 duidelijk stelt dat het gemeentebestuur terzake de beslissing neemt.

Toelichting

Uit al deze bepalingen blijkt dat de betrokken ambtenaren van het gemeentebestuur bevoegd was om de beslissing te treffen en te betekenen. Dat in casu een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel tot verlaten van het grondgebied werd genomen. De betrokken vreemdeling bevond zich dan ook in één van de gevallen bedoeld in artikel 7.

Dat geenszins enige andere expliciete machtiging voorhanden dient te zijn;

Dat niet ingezien kan worden hoe de bepaling “gemeentebestuur” van artikel 52§3 KB van 8/10/1981 geïnterpreteerd zou kunnen worden; dat het geenszins de taak is van het college van burgemeester en schepenen en/of de gemeenteraad om beslissingen te nemen namens de bevoegde federale Minister; dat de uitdrukking "gemeentebestuur" dan ook verwijst naar het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente; dat de betrokken ambtenaar dan ook wel degelijk bevoegd was om de beslissing van 12 februari 2009 te nemen.”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“Dat verzoekende partij aanvoert dat zij niet bevoegd is in aangelegenheden inzake het Vreemdelingenrecht. Dat verweerster stelt het eerste onderdeel niet te begrijpen. Zij is wel degelijk bevoegd.

Dat wat betreft de ondertekening door een gemeenteambtenaar verzoekende partij stelt dat het begrip gemeentebestuur dient te worden geïnterpreteerd te worden als

beambten van het gemeentebestuur belast met rechtsreeks gezag op het bureau vreemdelingenpolitie.

Dat verzoekende partij zulks op geen enkele wijze juridisch vertaalt. Dat zij van mening is dat zulks zo dient geïnterpreteerd te worden "omdat anders de burgemeester alle beslissingen zelf zou moeten tekenen, hetgeen toch in de praktijk volgens verzoekende partij niet kan...". Daargelaten de vraag of het een kwestie is van niet kunnen dan niet willen, stelt verweerster dat het begrip gemeentebestuur niet anders kan worden geïnterpreteerd worden als College van Burgemeester en Schepenen. Dat bezwaarlijk een andere interpretatie kan worden gegeven.

Trouwens het KB Vreemdelingen bevat diverse bepalingen waarin effectief de bevoegdheid voor bepaalde handelingen wordt gegeven aan de gemachtigde van de Burgemeester (bijvoorbeeld art. 17/4, 25/2, 26/3 en 50 KB Vreemdelingen). Dat bezwaarlijk het begrip gemeentebestuur zou moeten worden geïnterpreteerd zoals verzoekende partij dit voorstelt.

Dat voor zover verzoekende partij de bevoegdheid zou putten uit het MB van 17 mei 1995 verweerster vaststelt dat dit gaat om de bevoegdheid een eenvoudig bevel af te leveren in het kader van art. 7 § 1 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er bevel wordt vermeldt op de bestreden beslissing maakt niet dat zij bevoegd is. Immers in die redenering zou verzoekende partij bevoegd zij om alle beslissingen te nemen waaraan een bevel kleeft, zoals er zijn een niet in overwegingname van een asielaanvraag, van weigering art. 9bis etc. Dit is uiteraard klinklare onzin.

Het verzoek dient dan ook te worden afgewezen.";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende toevoegt:

"A. Eerste onderdeel.

In de memorie van antwoord stelt veweerster dat zij het eerste onderdeel van het eerste middel niet begrijpt.

Met betrekking tot de aangelegenheden van het beleid inzake vreemdelingen dient rekening gehouden te worden met de eigen bevoegdheidssfeer van de verschillende wetgevers (federale overheid, Gemeenschappen en Gewesten). Dit leidt er toe dat zowel de federale overheid, de gewesten als ook de gemeenschappen maatregelen kunnen nemen met betrekking tot vreemdelingen binnen de eigen bevoegdheidssfeer.

Tijdens de Parlementaire voorbereidingen van artikel 5 § 1, II, 3°, BWHI is herhaaldelijk gesteld dat inzake de Vreemdelingenwetgeving, en meerbepaald het immigratiebeleid (Parl. St., Kamer, 1979-80, nr. 627/10,61; Hand. Kamer, 1979-80, 3 augustus 1980, 3101) en de vreemdelingenpolitie (Hand. Senaat, 22 juli 1980, 2234) tot de federale bevoegdheid behoren. Het gaat hier om een residuaire federale bevoegdheid, aangezien noch de Grondwet, noch enige bijzondere wet deze aangelegenheid uitdrukkelijk toewijst. De toegang tot het Belgisch grondgebeid, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een federale aangelegenheid. (Commissie van advies over persoonsgebonden aangelegenheden, Parl. St. Vl., R., 1984-85, nr. 312/1, 20, nr. 64.)

Ook de commissie van advies voor persoongebonden aangelegenheden heeft in haar definitie van persoongebonden aangelegenheden duidelijk een lijn getrokken tussen de bevoegdheden die aan de Gemeenschappen kunnen toekomen enerzijds en de federale bevoegdheid inzake het immigratiebeleid anderzijds, waarover geen twijfel bestaat. (Commissie van advies over persoonsgebonden aangelegenheden, Parl. St. Vl., R., 1984-85, nr. 312/1, 20, nr. 64.)

Hieruit volgt dat het vreemdelingenbeleid een exclusieve federale aangelegenheid is, zodat de Nieuwe Gemeentewet van toepassing is en niet het Gemeentedecreet, zoals de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in haar arrest oordeelt.

De bevoegdheid van de Burgemeester kan bijgevolg geenszins gegrond worden op artikel 64 van het Gemeentedecreet, waarop de Raad zich, verkeerdelijk, baseert en miskent hierdoor de bevoegdheidsverdelende regels tussen de Gemeenschappen, Gewesten en de Federale Staat.

In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat in het cassatieberoep wordt gesteld dat verzoekende partij niet bevoegd is inzake vreemdelingenwetgeving. Verzoekster heeft in het middel enkel gesteld dat het gemeentedecreet niet toepasselijk is daar het gewest niet bevoegd is voor de vreemdelingenwetgeving.

De argumentatie van de verwerende partij in haar memorie van antwoord, berust dan ook op een verkeerde lezing van het middel.

Tweede onderdeel.

Verweerster voert aan dat het cassatieberoep is behept met een gebrek aan juridische grondslag voor wat betreft de interpretatie van het begrip “gemeentebestuur” in artikel 52 § 3 van het K.B. van 8/10/1981.

Bij gebrek aan een concrete omschrijving van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 52 § 3 dient hieraan een interpretatie te gegeven te worden die de ratio legis van het K.B. volgt.

Verzoekster houdt aan met haar stelling dat de invulling van het begrip 'gemeentebestuur' in artikel 52 § 3 van het K.B. dient te worden gekwalificeerd als de 'gemeentelijke administratie' of het 'bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente', in casu de Dienst Vreemdelingen van de Stad Antwerpen, district Antwerpen.

Hiervoor baseert verzoekster zich op tal van argumenten:

1. In verschillende bepalingen uit het K.B. zelf blijkt reeds dat met het begrip `gemeentebestuur' wel degelijk een gemeenteambtenaar wordt bedoeld.

a. Artikel 51 K.B. 08/10/1981.

De praktijk inzake gezinshereniging leert ons dat familieleden van een Belg die zelf geen EU-burger zijn zich aan bij ‘de gemeente' aanmelden om een verblijfskaart aan te vragen d.m.v. een bijlage 19ter. In deze gevallen worden de vreemdelingen pas in het wachtregister ingeschreven na een positieve woonstcontrole.

Uit artikel 51 van het K.B. blijkt dat, voor wat betreft familieleden die wél EU-burger zijn, de familieleden zich ook bij ‘de gemeente' aanmelden en na voorlegging van het bewijs van EU-burgerschap onmiddellijk, zonder voorafgaande woonstcontrole, worden ingeschreven in het wachtregister en meteen een bijlage 19 afgeleverd krijgen.

"(...) In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister. (...)"

Ook al gaat het om 2 verschillende procedures, de gebruikte begrippen zijn dezelfde. Ook hier spreekt het K.B. over 'het gemeentebestuur' en 'de gemeente'.

In de procedure voor de familieleden die zelf geen EU-burger zijn heeft de regelgever duidelijk gespecifieerd dat deze handeling meteen dient te gebeuren.

Daar de Burgemeester, noch een orgaan van de gemeente, op elk moment van de dag ter beschikking staat om vreemdelingen in het wachtregister in te schrijven, weze het duidelijk dat er dus met de 'gemeente' en het gemeentebestuur' de gemeenteambtenaar wordt bedoeld.

Anders kan, zoals reeds gesteld in het cassatieberoep, niet worden ingezien hoe de reglementering anders zou moeten worden toegepast.

b. Artikel 52 van het KB. van 08/10/1981.

Eveneens blijkt uit artikel 52 van het K.B. zelf dat ook de regelgever niets anders. bedoeld heeft dan met 'het gemeentebestuur', de gemeenteambtenaar te bedoelen.

Aangezien het attest van immatriculatie wordt verleend in afwachting van de verblijfskaart die wordt aangevraagd door bijlage 19ter, dient hieronder te worden verstaan dat het attest van immatriculatie een voorlopige verblijfstitel is, welke dus meteen dient te worden verleend aan de vreemdeling zodat hij hierover meteen kan beschikken. Een dergelijk precair verblijfsrecht is waardeloos als men hiervoor eerst nog bij een andere gemeentelijke instantie terecht moet die niet dagelijks ter beschikking is (burgemeester, college van burgemeester en schepenen of de

gemeenteraad). Het weze dan ook duidelijk dat de gemeenteambtenaar (‘het gemeentebestuur') in kwestie het attest van immatriculatie afgeeft. In een grootstad als Antwerpen worden dagelijks tientallen beslissingen genomen in verband met vreemdelingenrecht. Het is nogal absurd om te suggereren dat de burgemeester hiervoor constant zou moeten aanwezig zijn om deze verplichtingen zelf te voldoen.

c. Artikel 119 K.B. 08/10/1981.

"Art. 119. Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijft- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven. Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de (vijfenveertig dagen) niet overschrijden."

De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat een aantal bepalingen uit het K.B. (17/4, 25/2, 26/3 en 50) expliciet vermelden dat de gemachtigde van de burgemeester bevoegd is voor een aantal handelingen. Het is correct dat in het K.B. niet steeds dezelfde terminologie wordt gebruikt, maar uit de volledige tekst van het KB blijkt duidelijk dat de verschillende termen "gemeentebestuur, gemachtigde van de burgemeester, gemachtigde van de gemeente" wijzen op de gemeenteambtenaren bevoegd voor vreemdelingenzaken.

2. Ook uit andere bronnen blijkt dat de interpretatie van het 'gemeentebestuur' dient geduid te worden als een ambtenaar van de gemeentelijke administratie.

Uit de parlementaire voorbereidingen, meer bepaald uit het wetsontwerp, waarin nergens sprake is van een exclusieve bevoegdheid van het College van Burgemeester en Schepenen zoals verweerster stelt in haar memorie van antwoord, maar er wordt verwezen naar ‘de burgemeester of zijn gemachtigde', 'het gemeentebestuur' of 'de gemeente'. (Parl . Voorb. 51-2845/001, p. 29, 69, 70, 82, 89, 90, 100, 126, 135, 136, 149).

Eveneens de commissie voor binnenlandse zaken spreekt niet van een interpretatie zoals verweerster stelt, maar spreekt enkel van 'het gemeentebestuur' (Parl. Voorb. 51-2845/003).

Het middel is dan ook gegrond”;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij niet uiteenzet hoe artikel 41 van de Grondwet met het bestreden arrest zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad van State mag worden overgelaten om dit zelf te onderzoeken; dat het enige middel in die mate niet-ontvankelijk is;

2.4.2. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest de wettigheid heeft beoordeeld van een beslissing van 12 februari 2009, ondertekend door “de gemachtigde” van de Vreemdelingendienst van de stad Antwerpen, genomen na een aanvraag om machtiging tot verblijf van de verwerende partij als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwant in neerdalende lijn;

Overwegende dat artikel 52, § 1 tot en met § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) dienaangaande het volgende bepaalt:

> "§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvragen door middel van de bijlage 19*ter*.
>
> Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van vijf maanden te rekenen vanaf de aanvraag.
>
> De woorden « van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.
>
> § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :
>
> 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
>
> 2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, *b), c), d)* en *e)* die naargelang het geval vereist zijn.
>
> § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.";

Overwegende dat het begrip "gemeentebestuur" in de voornoemde bepaling volgens de verzoekende partij zou moeten worden begrepen als "het bureau vreemdelingenpolitie van de gemeente, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen", waaruit zou volgen dat de betrokken ambtenaar, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld, wel degelijk bevoegd zou zijn geweest om de aanvankelijk bestreden beslissing te nemen; dat het begrip "gemeentebestuur" een algemene bepaling is die alle organen van de gemeente bevat en die derhalve telkens slaat op het orgaan dat, hetzij op grond van een bijzondere bepaling hetzij op grond van een algemene bepaling, bevoegd is; dat het gebruik van het woord "gemeentebestuur" in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit dus niet betekent dat een ambtenaar van de gemeente bevoegd is om de in die bepaling bedoelde beslissingen te nemen;

Overwegende dat de verzoekende partij vruchteloos verwijst naar een aantal andere bepalingen van het Vreemdelingenbesluit; dat artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit aldus betrekking heeft op het overmaken van een kopie en van bewijzen aan de minister, dat artikel 52 van hetzelfde besluit betrekking heeft op het ontvangen van een aanvraag van een verblijfskaart door middel van een bijlage 19ter en dat artikel 119 van dat besluit betrekking heeft op het afgeven van een document dat het voorlopig verblijf dekt; dat die door de verzoekende partij aangehaalde handelingen niet kunnen worden gelijkgesteld met de in artikel 52, § 3 bedoelde bevoegdheid; dat het Vreemdelingenbesluit bovendien meerdere bepalingen bevat waarin aan "de gemachtigde

van de burgemeester" de bevoegdheid wordt gegeven om bepaalde handelingen te stellen; dat niet valt in te zien waarom in het Vreemdelingenbesluit twee verschillende begrippen worden gehanteerd - enerzijds gemeentebestuur en anderzijds gemachtigde van de burgemeester - wanneer daarmee dezelfde persoon zou worden bedoeld;

Overwegende dat de verwijzing door de verzoekende partij naar de artikelen 7, 9 en 62 van de Vreemdelingenwet om tot de bevoegdheid van "de gemachtigde" te besluiten, evenmin relevant is; dat de artikelen 7 en 9 van die wet immers betrekking hebben op de bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde en derhalve niet op de burgemeester of diens gemachtigde; dat artikel 62 van dezelfde wet betrekking heeft op het ter kennis brengen van administratieve beslissingen;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte verwijst naar het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat dit ministerieel besluit, zoals het op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing van 12 februari 2009 nog gold, echter enkel stelt dat gemeenteambtenaren bevoegd zijn voor het nemen van een beslissing in uitvoering van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch geen betrekking heeft op beslissingen betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf;

Overwegende dat het enige middel in die mate ongegrond is;

2.4.3. Overwegende dat, nu in de vreemdelingenwetgeving zelf geen bepaling wordt gevonden waaruit de bevoegdheid van een gemeentelijk ambtenaar kan worden afgeleid, die bevoegdheid aan de Nieuwe Gemeentewet dan wel aan het Gemeentedecreet moet worden getoetst;

Overwegende dat een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zoals te dezen, betrekking heeft op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van een vreemdeling; dat dergelijke beslissing een zeker politioneel karakter heeft; dat de bevoegdheid van de steller ervan derhalve aan artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet moet worden getoetst; dat in het bestreden arrest naar artikel 126 van de Nieuwe Gemeentewet en naar het Gemeentedecreet wordt verwezen; dat, zoals hierna zal blijken, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

echter tot hetzelfde besluit komt als hetgeen uit de toepassing van artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet zal blijken, met name de onmogelijkheid van delegatie aan een ambtenaar en derhalve de onwettigheid van de beslissing van die ambtenaar; dat het uitsluitend toetsen aan artikel 64 van het Gemeentedecreet en aan artikel 126, doch niet artikel 133, van de Nieuwe Gemeentewet derhalve niet tot cassatie van het bestreden arrest kan leiden;

Overwegende dat artikel 133 van de Nieuwe Gemeentewet inzake de bevoegdheden van de burgemeester het volgende bepaalt:

> "(...)
> Hij is in het bijzonder belast met de uitvoering van de politiewetten, de politiedecreten, de politieordonnanties, de politieverordeningen en de politiebesluiten. Hij kan echter onder zijn verantwoordelijkheid zijn bevoegdheid geheel of ten dele overdragen aan één van de schepenen.
> (...)";

Overwegende dat die bepaling enkel de mogelijkheid voorziet om de bevoegdheid van de burgemeester inzake de uitvoering van politiewetten of -besluiten aan een schepen over te dragen, dus niet aan een ambtenaar; dat bovendien, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht vaststelt, het bestaan van een delegatiebesluit nergens uit blijkt, althans niet vooraleer de kwestieuze beslissing van 12 februari 2009 was genomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit artikel 126 van de Nieuwe Gemeentewet geen bevoegdheid tot het nemen van die beslissing van 12 februari 2009 afleidt, hetgeen terecht is vermits artikel 126 slechts betrekking heeft op de afgifte van uittreksels of afschriften, het legaliseren van handtekeningen en het voor eensluidend verklaren van afschriften van stukken, doch niet op het nemen van beslissingen houdende weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overigens slechts naar artikel 126 van de Nieuwe Gemeentewet verwijst omdat de machtiging – achteraf – aan de betrokken ambtenaar naar die bepaling verwijst; dat het enige middel in die mate ongegrond is;

2.4.4. Overwegende, voor zover de kwestieuze beslissing toch, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest heeft gedaan, aan artikel 64, § 1, van het Gemeentedecreet zou worden getoetst, dat die bepaling als volgt luidt:

> "Behoudens zijn bevoegdheden inzake de uitvoering van de politiewetten, politiedecreten, politieverordeningen, politiereglementen en politiebesluiten, inzake de bestuurlijke politie op het grondgebied van de gemeente en inzake dringende politieverordeningen, is de burgemeester bevoegd voor de uitvoering van de wetten, de decreten en de uitvoeringsbesluiten van de federale overheid, het gewest of de

gemeenschap tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen.";

Overwegende dat, ook indien toepassing van artikel 64 van het Gemeentedecreet zou moeten worden gemaakt, uit deze bepaling de principiële bevoegdheid van de burgemeester blijkt "tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is overgedragen"; dat hierboven reeds is vastgesteld dat dergelijke overdracht noch in de Vreemdelingenwet noch in het Vreemdelingenbesluit is voorzien en dat er op het ogenblik van de kwestieuze beslissing evenmin een delegatiebesluit was; dat een ambtenaar als dusdanig trouwens niet als "een orgaan van de gemeente" kan worden beschouwd, zodat een delegatie in die zin niet mogelijk lijkt te zijn;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten de bij hem bestreden beslissing aan artikel 133 van de Gemeentewet te toetsen; dat deze vaststelling te dezen echter niet tot cassatie van het bestreden arrest kan leiden, vermits de toetsing aan artikel 64, § 1, van het Gemeentedecreet tot dezelfde conclusie heeft geleid, met name dat de burgemeester bevoegd is om de voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bestreden beslissing te nemen en dat er op het ogenblik van die beslissing geen delegatie aan een ander orgaan was gegeven; dat het enige middel in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één februari tweeduizend en elf, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	J. CASNEUF,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

J. CASNEUF. **C. ADAMS.**